

Troen på det livsbekræftende i påskeevangeliet er livsgrundlaget for kunstneren og foredragsholderen Ejvind Nielsen, tidligere præst gennem 18 år i Ravnsbjergkirken.

PORTRÆTINTERVIEW

Af TOMMY JERVIDAL
(tekst og foto)

»Ejvind, du har et godt håndlag. Du bliver en god landmand!« sagde min far mange gange, da jeg som dreng arbejdede i vores frilandsgartneri på 17 tønder land, men åbenbart havde Vorherre andre tanker med mig – eller også havde jeg selv, for det gik i hvert fald ikke i opfyldelse,« fortæller 66-årige Ejvind Nielsen, som blev født i en tid, ganske anderledes autoritær end i vore dage.

Dengang sagde børn kun noget, når de blev spurgt, og voksne havde let ved at tromle deres værdier og opfattelser igennem.

To påskeudstillinger

I dag, 50 år senere, sidder Ejvind Nielsen omgivet af sine mange forskellige kunstværker i Baghus Atelierset på Skanderborgvej, og mens han nyder kaffen, kan han se tilbage på et begivenhedsfuldt liv, som stadig har fuld fart på.

I påsken har han to udstillinger kørende, og for nylig var han også med i udstillingen "Åbne Døre", hvor kunstnere forskellige steder i Østjylland åbnede deres værksteder for publikum.

»Jeg føler mig meget privilegeret, at jeg med min kunst og foredrag ikke behøver at knokle ud af det hårde liv, sådan som min far havde til tænkt mig,« reflekterer Ejvind Nielsen over den kreative tilværelse, som han valgte at koncentrere sig om for et par år siden.

Efter 18 år som sogneprest i Ravnsbjergkirken stoppede han i 2004 for at få mere tid til at dyrke den kunstneriske åre, som efterhånden fyldte mere og mere i tilværelsen. Men 50 år tidligere havde konfirmanden Ejvind Nielsen end ikke drømt om, at det var kunst, som skulle komme til at optage ham.

Danmarks største bonderøv

»Hele min barndom i Blommenslyst, otte kilometer uden for Odense, gik med at fodre køer og svin og gøre klar til torvedagen hver lørdag. Jeg gik kun i skole hver anden dag, og efter syv års skolegang blev jeg sendt direkte ud at tjene på fem forskellige gårde over fem år, tre på Fyn og to i Jylland,« beretter Ejvind Nielsen om en opvækst, som giver associationer til et socialt miljø skåret direkte ud af en Dickens roman fra 1800-tallet. Arbejdsdagen var nemlig fra seks morgen til halv syv om aftenen, og der var kun én søndag fri hver anden uge.

»Som 19-årig arbejdede jeg på min femte gård i nærheden af Vejle. En sommerdag kom jeg ind i byen og så en masse søde piger vimse rundt, alle sammen flotte i tojet. Ved et tilfælde kikkede jeg ind i et butiksvindue, og da jeg så mig selv i et spejl med bondekasket og godt magede (beskidte, red.) gummistøvler, tænkte jeg ved mig selv: Der står Danmarks største bonderøv!«

»Og i det øjeblik traf jeg mit livs første selvstændige, væsentlige og vidtrækkende beslutning. Søren Kierkegaard ville have sagt: "Der trædte Ejvind Nielsen i eksistens". Jeg besluttede nemlig, at nu var det slut med fysisk knokleri fra morgen til aften,« fastslår Ejvind Nielsen med et stålsat blik, som fejrer enhver

KUNSTNER – For Ejvind Nielsen er påsken den vigtigste årstid, og i hans skulpturer er de kristne symboler korset og fisken gennemgående. I baggrunden ses fisken, Ichtys, som på græsk er dannet af forbogstaverne til Jesus Kristus Guds Søn Frelseren. Med tre sejle ovenpå er fisken et symbol på livets sejlsad.

Påskens pejlemærker

Jeg gik kun i skole hver anden dag, og efter syv års skolegang blev jeg sendt direkte ud at tjene på fem forskellige gårde over fem år, tre på Fyn og to i Jylland.

tvivl om udsagnets sanddruelighed til side.

Imidlertid vidste han ikke lige nøjagtig, hvad han så ville i stedet for, men efter et intermezzo ved militæret på 16 måneder i livgarden, dukkede muligheden op for at finde ud af det.

Mødet med højskolelivet

I efteråret 1961 begyndte Haslev Højskole på Sydsjælland en ny sæson og annoncerede efter kurser. Ejvind Nielsen tilmeldte sig, og mødet med højskolemiljøet blev et overvældende, livsbekræftende og inspirerende bekendtskab. Han sugede al den viden til sig, han kunne, og en dag blev han kontaktet af en lærer, som spurgte: "Kunne du ikke tænke dig at læse til lærer, for det tror jeg, du kunne blive god til."

»Det var både chokerende og utroligt dejligt at høre,« husker Ejvind Nielsen, som ikke havde forestillet sig andet end det faderen, havde sagt. Men nu ændrede hans liv bane, og oveni kom også muligheden for at søge ind til politiet.

Kom ikke ind til politiet

»En af mine højskolekammeraterne ville søge ind til politiet, så det fik jeg også lyst til at prøve. Imidlertid påviste synstesten, at jeg var farveblind over for rød og grøn, og så kom øjenspecialisten med en bemærkning, jeg aldrig har glemt: "Du har antydning af skjult skelen". Hvad det betød, har jeg aldrig fundet ud af, men det betød, at jeg ikke kunne komme ind til politiet, og det er jeg dybt taknemmelig for,« ler Ejvind Nielsen. I stedet søgte han ind på Haslev Seminarium, hvor han blev optaget. I 1967 dimitterede han som lærer med linjefagene kristendom og litteratur, og samme år blev han gift med Karen. Hun læste til børnepædagog, og sammen har de fået to børn.

Lærer på Samsøgade Skole

Efter et par år i Vestjylland havnede Ejvind Nielsen i Århus, hvor han i august 1970 blev lærer på Samsøgade Skole. Hurtigt blev han lærer-rådsformand, og i 1972 læste han i avisen, at der på grund af præstemangel var skruet en ny midlertidig uddannelse sammen, så man kunne få en præstestilling.

»Når muligheden byder sig, siger jeg aldrig nej, så jeg gik i gang med

at tage uddannelsen, én disciplin ad gangen, begyndende med græsk og ny testament. Mit sidste fag tog jeg i januar 1978, og med beviset fra Kirkeministeriet kunne jeg søge en præstestilling. Men så opstod skolevæsenet i Århus en stilling som fagkonsulent i kristendom og religion for hele kommunen, og den måtte jeg selvfølgelig lige søge,« fortæller Ejvind Nielsen, som fik stillingen.

Samtidig var Ravnsbjergkirken i Viby under færdiggørelse, så en dag fik Ejvind Nielsen op og talte med præsten Aage Andersen.

»Jeg spurgte, om ikke han havde behov for lidt assistance til konfirmandholdene, og hvis jeg blev hjælpepræst, kunne jeg også tage en prædiken for ham en gang imellem. Det var han med på, så jeg blev ordineret i november 1978 af biskop Højrup, og da Aage Andersen gik af i 1986 blev jeg præst i Ravnsbjergkirken de næste 18 år,« fortæller Ejvind Nielsen, som fik en spændende tid med mange forskellige gøremål, og ikke mindst muligheden for at spekulere over spørgsmålet:

"Hvad er egentlig det grundlæggende i kristendommen?"

»For mig er påskeevangeliet det grundlæggende, fordi det fortæller om opstandelse. Eller man kan også sige "det livsbekræftende" – for efter min mening er det to sider af samme sag. Det er det, der ligger i opstandelse, at døden spiller fallit. Og den tro på det livsbekræftende, der udspringer af påskeevangeliet er mit livs fundament. Det er ikke fordi, jeg er naiv. Jeg er udmærket klar over, at der er krige, ondskab, død, helvede og så videre – jeg vil bare ikke bøje mig for det. Jeg vil kæmpe til det sidste og bruge mit liv på det livsbekræftende,« lyder det fra Ejvind Nielsen, som på det nærmeste har talt sig varm til en påskeforkyndelse.

»Man kan også bruge billedet på vinteren, som bogstaveligt talt nedfryser livet halvdelen af året, men så her i foråret, ved påsketid, vælter alle blomsterne alligevel op og siger goddag. Vi kan være knuget, vi kan være triste og hverken finde ud af den ene eller den anden ting, men jeg vil ikke bøje mig for det. Jeg tror på det livsbekræftende, som oveni bibringer en et livsfundament og pejlemærker. Som livsfilosofen Seneca sagde om vores livsvejlsads: Mennesket har brug for noget at sigte efter, nogle pejlemærker – ellers er

det totalt ligegyldigt hvilket hjørne vinden kommer fra.«

»Fordi jeg tror på det livsbekræftende, siger jeg hver morgen til mig selv: "Det var fantastisk Ejvind. Der fik du sørne én dag mere". Jeg prøver at leve efter målsætningen, at hver dag drejer det sig om at sætte sig selv i så mange livsbekræftende situationer som muligt – hvad ellers?« spørger Ejvind Nielsen retorisk og fortsætter:

»Jeg spurgte ofte mine unge konfirmander: "Hvornår tror I det hele startede, hvor gammel er jorden?" Der kom altid en masse forskellige bud, men sjovt nok endte vi altid på seks milliarder år. I sammenligning er menneskets gennemsnitsalder på 75 år ufatteligt kort tid. Derfor er det vigtigt, at den lille stump tid, vi har fået, udnyttes, og det er relevant at stille sig selv spørgsmålet: "Hvad kan jeg gøre i dag, som er livsbekræftende?" For hvis man bare ævler om vind og vejr, priser og småkavanker, så går den ene dag som den anden, og man får intet ud af, at Vorherre har holdt det hele i gang i over seks milliarder år,« fastslår Ejvind Nielsen, og den var konfirmanderne med på.

De kunne mærke en engageret præst, som smitter med sin entusiasme. Så måske havde det været en god idé, hvis AGF's fodboldhold forrige år havde booket sig ind til den lille pep-talk-prædiken fra den afgående coach i Ravnsbjergkirken.

»Jeg læste i avisen, da AGF spillede den afgørende nedrykningskamp, at et par af fodboldspillerne udtalte, de hellere ville sidde på bænken end risikere at lave en fatal fadæse på banen. Jeg forstår godt, hvad de mener, men det er en skrækkelig indstilling. En spiller, som siger, at han hellere vil sidde på bænken, eller oppe på tilskuerpladserne, har jo fuldstændig mistet modet, og hvor er det livsbekræftende? Nej, det er altså inde på banen det foregår. Det er nu vi er på – og livet koster livet, som det står i en nyere salme af Jørgen Gustava Brandt,« afrunder Ejvind Nielsen sin lille påskeprædiken, men det er svært at stoppe nu.

»Jeg tror, det er vigtigt, at vi fremover nedprioriterer det flygtige. Vi slæber vores børn og børnebørn med til alverdens fis og ballade, og når de som femårige allerede har været på ferie i Italien og Spanien fem gange og i alverdens badeland og tivolier, så er det måske tid at slappe lidt af.«

»Engang talte jeg med en kollega, som havde været til byfest i Silkeborg med sin lille datter, og da fest-billedet med et stort fyrværkeri sent om aftenen, stod datteren bare og holdt hænderne foran øjnene hele tiden. Flere gange udbød faderen, når raketterne futede af: "Nej, Met-

For mig er påskeevangeliet det grundlæggende, fordi det fortæller om opstandelse. Eller man kan også sige "det livsbekræftende" – for efter min mening er det to sider af samme sag.

Blå bog

Ejvind Nielsen

Kunstner og foredragsleder

► Født 6/12 1940 i Blommenslyst ved Odense

► Uddannet skolelærer i 1967 og gift med Karen, som han har to børn med.

► Ansat på Samsøgade Skole 1970.

► Fagkonsulent i kristendom og religion fra 1978

► Ordineret hjælpepræst 1978 i Ravnsbjergkirken.

► Præst fra 1986-2004 i Ravnsbjergkirken.

te, så du den raket?", men datteren blev ved med at holde hænderne foran øjnene, indtil al larmen var forbi, og da det hele var slut, tog hun faderen i hånden og sagde: "Se, far, dér er alle stjernerne."

»Det er et godt billede på det mere evige i kontrast til det flygtige,« forklarer Ejvind Nielsen og peger over på mobiltelefonen, som ligger på bordet ved siden af kaffekoppen.

Flygtig tidsalder

»Forleden kom jeg til at tænke på ordet "hej", fordi jeg fik en besked på telefonsvarende fra én, som sagde: "Jeg ringer bare lige for at sige: Hej". Ordet er fuldstændig vitaminfattigt, men det passer til en flygtig tidsalder med korte beskeder og e-mails. Måske er der ved at være lidt for meget hej i alting og for lidt god-daw,« reflekterer Ejvind Nielsen, og tager en slurk kaffe, mens snakken tager en drejning fra ånden over mod hånden.

Den mere kreativt kunstneriske side af tilværelsen begyndte for Ejvind Nielsen for 15-16 år siden, da han foreslog menighedsrådet, at de skulle lave nogle kunstudstillinger i kirken. Alle syntes, det var en god idé med det resultat, at han lynhurtigt blev formand for kunststudvalget i kirken.

»Jeg tog rundt og snakkede med kunstnere overalt i Østjylland, og en dag havnede jeg i Odder ved male-neren Ulrich Kvist. Efter at vi havde snakket lidt, foreslog han mig at gå i gang med at male. Straks kom min faders mantra frem, og jeg sagde: "Jeg kan ikke tegne, jeg er farveblind, og jeg har antydning af skjult skelen."

»Det kan ikke være bedre,« sagde han – og han mente det alvorligt. "Bare smid alle fordommene ud og gå hjem og mal 100 billeder,« sagde han.«

»Det formiddende var, at hver gang jeg havde malet tre, skulle jeg komme igen med en flaske rødvin, og så skulle han nok fortælle, hvad han mente om det. Det gik faktisk over al forventning, og efter nogle år, hvor jeg fik billeder med på nogle af hans udstillinger, begyndte jeg at

PRÆST – Ejvind Nielsen, kunstner og foredragsleder, tidligere præst i Ravnsbjergkirken fra 1986-2004.

tro på, at jeg kunne noget. Et par år efter var jeg på et skulpturkursus på Brandbjerg Højskole, og der mødte jeg Steffan Herrik. Han kom med et læst gammelt jern, en vinkelsliber, en skærebænder og et svejseapparat. Han var fuldstændig bidt af at lave skulptur, og det inspirerede mig til at gå i gang, og lige siden har jeg både lavet skulpturer og malet,« fortæller Ejvind Nielsen og peger rundt på sine forskellige værker i lokalet.

En åndens mand

Billederne er en blanding af farverige blomstrende naturlandskaber og nonfigurative former, mens korset og fisken er de mest brugte kristne symboler blandt skulpturerne.

Som tidligere præst er Ejvind Nielsen nok en åndens mand, men heldigvis har opvæksten i landbruget gjort ham immun mod intellektuel udtørring. Og man tror ham, når han peger på den livsbekræftende stille humor som kristendommens kerne. Hver eneste forårsdag åbenbares miraklet, at livet snyder døden. Det kan kun anbefales at gå ud i det dejlige solskin og se det med egne øjne.